

ŠVÉDSKÝ THRILLER

Arne Dahl

zlá krev

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

Arne Dahl

zlá krev

Arne Dahl
zlá krev

Mladá fronta

Přeložila Eva Nováčková

Copyright © Arne Dahl, 1998

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © Eva Nováčková, 2010

ISBN 978-80-204-1904-0

1.

Pomyslel si, že teď už přesně ví, co to je nevyсловná bolest.

Celý život se člověk učí, napadlo ho. Teď se učím zemřít, pokračovaly myšlenky, zatímco tělo zbavené hlasu řvalo trýzní.

Když vlna bolesti znovu zaútočila v plné síle, pochopil naprosto jasně, že je konec. Už to nebylo horší.

Se směsicí uspokojení i hrůzy poznal, že intenzita utrpení dosáhla svého vrcholu, a věděl, co se právě děje. Nastal zlom. Křivka bolesti nestoupala, srovnala se a na jejím konci zahlédl strmý spád, který nevyhnutelně končil v nicotě. Nebo – a té představě se bránil – u Boha.

Všechny póry jeho těla byly široce rozevřené a vykřikovaly zoufalé *p r o č*, když on sám křičet nemohl.

Obrazy se mu začaly vracet, věděl, že přijdou. Blížily se, už když bolest sílila tak, jak si nikdy ani v nejdivočejší fantazii neuměl představit. Překvapilo ho, že ta schopnost utrpení byla v jeho těle ukryta po všechny roky života. Existovala. Člověk v sobě ukrývá vlastní hranici bolesti.

Zatímco celá jeho bytost explodovala v kaskádách trýzně, zdálo se, že se bolest stále víc přemísťuje z prstů, krku a pohlaví do nějakého místa mimo tělo a plní duši. Až dosud se snažil udržet jasné myšlenky. A do toho přicházely obrazy.

Nejdřív se usilovně pokoušel udržet kontakt s venkovním světem, a ten nebyl ničím jiným než gigantickým trupem letadla, valícím se kolem malého okna. Tu a tam se vynořil mlčící vrah se smrtícím náčiním. Pohybující se letadla se pomalu měnila ve řvoucí postavy dáblů.

Vzpomínky se mu zjevovaly náhodně, bez struktury a časové souvislosti. Najednou viděl interiér porodního sálu, i když on sám tam tehdy nebyl. Při synově narození zvracel na toaletě po bouřlivém mejdanu. Ale teď se tam ocitl, bylo tam krásně, vzdušně a ticho. Jeho život měl pokračování.

Zdravil se s lidmi, které znal jako autory. Procházel známými chodbami, viděl se, jak se miluje se svou ženou, která vypadala tak šťastně, jak ji ještě nikdy nespatřil.

Stál u řečnického pultu a lidi mu divoce tleskali. Nové chodby, schůzky, setkání. Vystupoval v televizi a všichni na něj pohlíželi s obdivem. Představoval si, že vášnivě píše a čte knihu za knihou, celé hromady papírů.

Ale když se na okamžik bolest zklidnila a do vědomí mu pronikl hukot letadel, napadlo ho, že viděl jen sebe, a ne to, co četl nebo napsal. V té krátké chvíli se zamýšlel, co to znamená.

Jasně cítil, že se začíná vzdalovat, nic mu už nemohlo ublížit. Byl na cestě od svého trýznitele, vítězil. Dokonce na něho chtěl plivnout, ale jediným výsledkem byl skřípavý zvuk a ještě strašnější bolest. Z temnoty se valil drak, změnil se v letadlo, které zahalilo fotbalové hřiště do hedvábných závojų a jeho syn se na to neklidně díval. Zamával mu, ale on ho neviděl, mával víc a křičel na něj, ale chlapec vypadal stále nešťastněji, až na protest kopl míč do vlastní branky. U police s knihami stála mladá žena, domlouvali se pohledem. Šli spolu dlouhou ulicí a nedočkavě si dávali najevo vzájemnou lásku, která neuznávala generační hranice. Na druhé straně ulice stály dvě nehybné postavy, jeho žena a syn, viděl je, zastavil se u nich a ženu políbil. Běžel lesní pěšinou, trénoval. Malá jehla mu pronikala kůží na hlavě, znovu a znovu. Během debaty na knižním veletrhu zvoní mobil, má dalšího syna, zátky šampaňského bouchají, ale když se vrátí domů, nikdo tam není. Znovu čte, a v posledním záchvěvu vědomí a pravdy ho napadá, že nic z toho, co napsal a přečetl, nemá žádný význam. Mohl klidně dělat cokoli jiného.

Myslel na výhrůžku: „Nikdo tě neuslyší.“ Na to, že tomu nechtěl věřit. Na to, že se domníval... Poslední nával bolesti myšlenku vymazal.

Začal konec. Bolest mizí. Obrazy jsou zběsile rychlé, spěchají.

Účastní se demonstrace, policie ho ohrožuje obuškem. Stojí na letní pastvině, proti němu běží kůň. Do gumáku mu vlezla malá užovka a vplétá se mu mezi prsty. Otec roztržitě hledí na jeho obrázek obrovského hada. Po nebi plují mraky a vypadají, jako když se protahuje kočka. Na obličej mu stříká sladké mléko. Silná světlezelená tětiva ukazuje cestu a vede ho tmou.

A potom už nic a někde poslední myšlenka: Jak trapná smrt!

2.

Paul Hjelm byl přesvědčen, že existují i nehybná rána. A toto pozdně letní patřilo právě mezi taková, tím si byl jistý. Ani lísteček se na malých neduživých rostlinách na dvoře nepohnul. Dokonce v kanceláři, kde právě stál, nevěřil ani prach a co horšího, stejně nehybný klid byl i v jeho hlavě. Prostě a krátce řečeno, na policii v Kungsholmu ve Stockholmu se toho rána nedělo vůbec nic.

O to hůř, že takový byl celý rok. Paul Hjelm patřil do policejní skupiny, která loni vedla vyšetřování takzvaných „vražd mocných“, kdy se sériový vrah cílevědomě snažil zlikvidovat elitu švédského hospodářského života. Protože případ úspěšně vyřešili, stali se regulérním týmem. Měli držet krok s novými formami zločinnosti, které zatím ve Švédsku ještě úplně nezdomácněly.

V tom byl problém. Žádný mezinárodní zločin se do Švédska v uplynulém roce nedostal, a proto stále narůstala kritika zbytečnosti Skupiny A.

Vlastně se ani Skupina A nejmenovali, označení je napadlo, když se před půldruhým rokem skupina narychlo tvořila. Formálně byli Speciální jednotkou Státní kriminální policie pro

řešení zločinů mezinárodního charakteru. Takové pojmenování nešlo používat, všichni by se jim vysmáli, a tak neoficiálně pokračovali pod označením Skupina A. Bylo to také trochu komické, ale na druhou stranu docela sympatické.

Jenomže teď to vypadalo, že skupina nenávratně zmizí. Veřejní zaměstnanci bez zjevné náplně práce byli v současné sporné době sotva přijatelní a speciální jednotka se zvolna začala rozplývat. Dostávali různé bezvýznamné úkoly a někoho občas půjčili do jiných oddělení. Přes snahu jejich formálního šéfa Waldemara Mörnera z vedení státní policie se zdálo, že jim brzy zůstane na první úspěšný zásah jen vzpomínka.

Nutně potřebovali pořádného sériového vraha. A to nejlépe mezinárodního.

Paul Hjelm bezmyšlenkovitě hleděl do tichého rána, díval se na malý žlutý lístek, který se chvěl ve vzduchu a pomalu se snášel na betonový dvůr. Jako by to bylo varování před přicházejícím uragánem. Probral se a narovnal. Z hřebíku na zdi si podal špinavé zrcátko na holení a zahleděl se na puchýřek na tváři.

Červený flíček se mu tam udělal už při pátrání po Vrahu mocných a jedna žena, která mu tehdy byla velice blízká, mu řekla, že vypadá jako malé srdíčko. Potom šli každý svou cestou a ta, co ji nahradila, tvrdila, že je to ošklivé.

Vzpomínal na dobu toho vyšetřování s lítostí. Bylo to zvláštní období, směs profesionálních úspěchů a osobních katastrof. A změn – bolestných, jak už bývají.

Opustila ho manželka Cilla. Zůstal sám s dětmi v řadovém domku v Norsborgu právě uprostřed nejdůležitějšího vyšetřování. Děti se musely o sebe postarat samy, zatímco on sám se stále hlouběji propadal do práce. Tehdy taky našel erotickou útěchu u kolegyně, i když se mu nedařilo rozluštit, co se mezi nimi skutečně stalo, a co si jen namlouval.

Čím víc se blížili chvíli, kdy vraha chytí, vím víc zapadal do vyjetých kolejí, jak si to jednou v nějakém lyrickém momentu formuloval. Vagóny zase vyrazily na trať a on se kousek po kousku vracel ke starému Hjelmovi. Cilla se vrátila, rodinný život se

vrátil do normálu, jejich Skupina A a on sám byli prohlášeni za hrdiny a skupina si upevnila pozici. Požádal o normální pracovní dobu, s několika kolegy se spřátelil a kolegyně si našla jiného partnera. Zavládl klid a mír.

Ale nebylo ho až příliš? Za nějaký čas potom, co případ vyřešili, si uvědomil, že jeho trať se změnila v model vláček, a to, o čem si myslel, že jsou širé dálnavy a nekonečné nebe, byla jen podlaha pokoje, zdi a strop. Příčná cesta se ve skutečnosti stáčela do kruhu.

Současně s růstem pochybností o účelu existence Skupiny A narážel i na spoustu osobních otázek. Cítil stále víc, že jeho návrat do starých kolejí byl jen iluze. Jako by všechno kolem něj byly jen kulisy, které se můžou zřítit při prvním závanu větru.

Hjelm se stále pozoroval v zrcátku. Muž kolem čtyřicítky, středně plavé vlasy, typické pro Švéda, vyšší čelní kouty, nenápadnost. Kromě toho znaménka, se kterého právě strhl kousek kůže a namazal krémem. Vrátil se k oknu. Ráno bylo stále nehybné. Malý žlutý lístek ležel na stejném místě, kam před chvílí spadl. Na chráněný dvůr budovy se vítr nedostal.

Prostě potřebovali pořádného sériového vraha s mezinárodní působností, opakoval si a upadl do sebelítosti.

Cilla se vrátila, to je pravda. I on se vrátil. Ale ani jednou si otevřeně nepromluvili o tom, co kdo během odloučení cítil. Napřed na to pohlížel jako na známku ohleduplnosti, ale postupně poznal, že šlo o hlubokou trhlinu ve vztahu, kterou zamaskovali vzájemnou slušností. A jak to vlastně bylo s dětmi? Dannemu teď bylo šestnáct, Tově bude čtrnáct a někdy, když zahlédl jejich uhýbavé postranní pohledy, uvažoval, jestli neztratil jejich důvěru. Nepoznamenalo to podivné léto před víc než rokem rodnou vzájemnost?

Vztah ke Kerstin Holmové, kolegyni, byl taky jiný. Několikrát za den na sebe narazili a bylo v tom napětí. Za vyměněnými pohledy se skrývala propast, které se snažili vyhnout, ale přesto tu byla. Ani přátelství s Janem-Olofem Hultinem, šéfem, a s kolegy

Gunnarem Nybergem a Jorgem Chavezem nebylo jako dřív. Připadalo mu, že dětský vláček jezdí dokola stále rychleji.

Měl nepříjemné tušení, že jediný, kdo se skutečně změnil, je pouze on sám. Protože všechno kolem něho bylo jiné. Uvědomil si, že poslouchá hudbu, která pro něj dřív neexistovala, a že sedí jako přilepený u knih, o jejichž existenci před časem nevěděl.

Pohlédl na psací stůl, kde ležel CD přehrávač, a na rozedraný obal knihy.

Na cédečku měl něco naprosto úžasného, *Meditation* od Johna Coltrana, poslední Mistrovu nahrávku, úžasné saxofonové improvizace i tichá modlitba. Kniha byla Kafkova *Amerika*, možná z jeho románů nejmíň známá, ale zato hodně zvláštní. Řetěz událostí, které nastartovaly okamžikem, kdy se mladý muž měl vylodit v newyorském přístavu. Protože zjistil, že si zapomněl deštník, vrátil se na loď. Paul Hjelm věděl, že na tuhle scénu nikdy nezapomene a že se mu vynoří z paměti i v hodině smrti.

Někdy knihám a hudbě dával vinu za svou vizi vláčkového modelu. Možná by byl šťastnější, kdyby viděl volné dálky a dlouhé přímky.

Znovu pohlédl na dvůr. Malý lístek ležel nehybně.

A najednou se bez varování zvedl ve spirále větru, který strhl další listy, žluté i zelené, a divoce s nimi zatančil kolem fasády domu. Stejně rychle se pak zase zklidnil a lístek znovu ležel na betonovém dvoře.

Rozevřely se dveře a vešel Jorge Chavez. Třicetiletý energický muž s ním sdílel kancelář, a Hjelm si připadal o celá desetiletí starší. To si přiznal. V poslední době byl Chavez jeho nejlepším přítelem. Do Skupiny A ho převedeli ze Sundsvallu. Sám se nazval černým fízlem z Norlandu. I když vlastně pocházel ze Stockholmu. Byl synem chilských přistěhovalců. Hjelm nikdy nepochopil, jak Chavez mohl zvládnout fyzické požadavky pro přijetí na policejní vysokou školu. Měřil jen sto sedmdesát centimetrů. Na druhou stranu patřil mezi nejdrsnější policajty v zemi – v každém případě byl nejenergičtější ze všech, které Hjelm znal. A navíc to byl elitní jazzový hráč na kontrabas.

Chavezova malá postava se nehlučně zasunula za část dvojitého psacího stolu, Chavez uvolnil pouzdro služební pistole, pečlivě ji zkontroloval a pak si oblékl letní bavlněné sako.

„Něco se děje,“ řekl.

Hjelm ho trochu nerozhodně napodobil.

„Jak to myslíš?“

„Těžko říct. Ale během půl minuty uslyšíme Hultina, vsaď se.“

Paul Hjelm potřásl hlavou. Pohlédl na cédéčko a knihu na stole a naposled se ještě podíval na žlutý lístek na dvoře. Cítil, že obživil, čas dostal nový tvar.

Z interního telefonu zazněl úsečný hlas, který patřil operativnímu šéfovi Skupiny A, kriminálnímu komisaři Janu-Olovu Hultinovi:

„Rychle, nástup. Všichni. Okamžitě.“

Hjelm si natáhl kožené sako přes pouzdro s pistolí a oba spěchali do místnosti, které před časem dali jméno „Bojová centrála“ a která, jak Hjelm z celého srdce zadoufal, se jí znovu stane.

Na chodbě se prudce otevřely jedny dveře a uhodily Chaveze rovnou do nosu. Tak se vynořil Viggo Norlander a ani si toho nevšiml. Ve skupině patřil k nejlepším znalcům paragrafů a uměl se změnit ve „zlého muže“. Po úspěšné honbě „Vraha mocných“ vyměnil staré obnošené obleky za moderní úpletové košile a kožená saka.

Zbytek skupiny už byl na místě, když Norlander a Hjelm dorazili. Chavez vešel hned po nich a držel si na nose kapesník. Ze stupínku v malé anonymní zasedačce se na něj komisař skepticky podíval. Vypadal jako vysloužilý unavený kantor, na kterého zapomněli s penzí. Malé brejličky seděly tam, kde měly, ale na mohutném nose vypadaly jako výrůstek. Oči měl mdlé, snad mu jen trochu škubalo v koutcích. Odkášlal si.

Celá skupina byla na placu. Všichni přišli do práce brzy, aby taky mohli brzy odejít, a nikdo právě nikam nebyl poslán na výpomoc. Gunnar Nyberg, Arto Söderstedt a Kerstin Holmová seděli vpředu. Nyberg a Söderstedt patřili ke stejné generaci jako Norlander a byli tedy o pár let starší než Hjelm a o mnoho let

starší než Chavez. Holmová se věkem řadila mezi dva poslední. Byla to jediná žena ve skupině, tmavovlasá malá Göterborčanka s pokrčeným nosem. Měla dost společného s mohutným silákem, s nímž seděla v kanceláři – Gunnarem Nybergem. Oba zpívali ve sboru a nevadilo jim, když byli v práci přistiženi při nácvičku. Brutální svalovec Nyberg měl hodně pestrout minulost. V současné době to byl spíš plachý muž středního věku, skvělý zpěvák, nedbale oblečená hora masa, která si ale, když bylo třeba, uměla připomenout minulé časy. To předvedl během honičky na „Vraha mocných“, kdy se, postřelený do krku, vypořádal i s jedoucím autem a zastavil ho.

Söderstedt byl ve skupině jediný švédský Fin, dřív skvělý advokát, kterého přemohlo svědomí. Pracoval nejradši sám a svými metodami.

Norlander, Chavez a Hjelm se usadili. Hultin se ozval jako obvykle neutrálním hlasem: „Jeden švédský občan byl zavražděn v USA. Ne kdekoli, ne kýmkoliv a ne jakýkoliv občan. Byl to známý švédský literární kritik a před několika hodinami ho našli na newarském letišti nedaleko New Yorku. Bestiálně ho umučil sériový vrah, aktivní už před řadou let. To s námi ovšem nemá co dělat.“

Teď zřejmě nastala chvíle pro přestávku, na kterou Hultin nikdy nezapomněl.

Pak pokračoval: „Náš problém je v tom, že tenhle nebezpečný vrah je na cestě k nám.“

A zase malá přestávka, teď trochu napjatější.

„Podle informací FBI se vrah právě nachází v letadle SK 904, které za necelou hodinu, v 8.10 přistane na Arlandě. V letadle sedí sto šedesát tři pasažérů a policie z New Yorku nás ještě neinformovala, kde kdo sedí. Takže zatím jsme na nule, pokud jde o identitu vraha. Vzhledem k tomu, že FBI uniká už dvacet let, na tom není nic divného. Zřejmě doufají, že než letadlo přistane, podaří se jim zjistit jméno, pod kterým cestuje. Máme volnou přímou linku na speciálního agenta Larnera v New Yorku a musíme mít dva paralelní plány.“

Zaprvé: dozvíme se včas jméno, a to znamená riziko, že dojde ke střetu.

Nebo nám to včas neřeknou a my musíme mezi sto třiadesátí cestujícími vyhmátnout vraždícího šílence, o kterém víme jenom tohle: běloch, muž, pravděpodobně starší než čtyřicet pět let.“

Hultin se zvedl a zatáhl zip staré bundy přes pistoli v pouzdře. Naklonil se k posluchačům.

„Je to úplně jednoduchý,“ řekl tiše. „Jestli se nám to nepodaří, dostane se do Švédska první opravdový americký sériový vrah. Bylo by lepší, kdybychom se tomu vyhnuli.“

Těžkým krokem se vydal k čekající helikoptěře, ale ke svým inspektorům se obrátil s poslední moudrostí: „Svět se zmenšuje, dámo a pánové. Už je skoro docela malý.“

3.

Nezměrné ticho přinášelo vlny rozkoše. Cítil, že se jí nikdy nemůže nasytit. Venku se rozlévala nekonečná prázdnota, Země byla bezvýznamnou tečkou. Jako plivanec na obrovském nedotčeném bílém archu, nebo kaňka v protokolu, která mohla zničit božský záměr.

Jen slabé plexisklo ho oddělovalo od nicoty bez konce, jejíž součástí se stal. Souložil s ní božskými houpavými pohyby. Obrazy mizely, vzdalovaly se, zamýšlel se nad nimi a slabý úsměv mu zůstával na rtech.

Představoval si, že vchází do sklepa. Teď to nebyly obrazy, ale spíš vyprávění s logickou strukturou. A i když věděl, že brzy znovu zmizí, vychutnával si jejich dokonalost, čisté naplnění.

Byl na cestě.

Šel do sklepa, o kterém předem nevěděl, že existuje. Procházel tajnou cestou šatníkem. Cítil sladce prašný vzduch. Tiché, nekonečné schody s vlhkým zábradlím. Všechno následovalo zákonitě za sebou. Když mohl pohlédnout nahoru a schod za schodem kráčel do hluboké tmy, bylo všechno nepochybně logické. Byl vyvolený.

Kruh se musí uzavřít, a to musí udělat právě tady a teď, a potom může jít znovu od začátku.

Schody ho vedly dál. Mizí světlo. Šel stále pomaleji, na chvíli se zastavil, ticho ho uspávalo. Srovnával nedokonalé pohyby křídla letadla s perfektním kolébáním věčnosti.

Pak zahlédl světlo, které vedlo jeho poslední kroky. Jako světlý rám tmavé ikony, světlejší než cokoliv jiného, se linulo škvírami kolem dveří. Byla to záře, která mu ukazovala cestu. Zlatý rám kolem příštího uměleckého díla.

To, které teď musí dokončit.

Pootevřel dveře do tisícileté říše.

Za oknem zářila Velká medvědice a Malý medvěd.

Tonight we can offer you the special SAS Swedish-American long drink for a long night's flight, sir. *Zaslechl sametový hlas letušky, ale to už spal.*

4.

Skupina A vzlétla v helikoptéře ze startovací plochy na střeše budovy policie ve středu třetího září v 7.23. Sedm inspektorů opět tvořilo tým, o kterém se myslelo, že už skoro neexistuje. Na okamžik Hjelmovi připadlo, že to všechno jen předstírají, ale ta myšlenka rychle zmizela a on se soustředil na příští úkol. Stejně jako ostatní.

Seděl vklíněný mezi lehce funícím mohutným Gunnarem Nybergem a o to subtilnějším Artem Söderstedtem. Proti němu se tiskla drobná snědá Kerstin Holmová mezi Vigga Norlandera, mohutného chlapa středního věku, a mladého Jorgeho Chaveze. Mezi oběma řadami seděl na bobku Jan-Olof Hultin a kolem sebe měl imponující množství papírů. Dřepěl v nepohodlné pozici, která se pro šedesátiletého muže nehodila, i když rovnováhu držel dobře. Upravil si brýle na monumentálním nose a pokusil se překřičet hluk helikoptéry.

„Bude to hodně těžké, tahle záležitost. Letištní a městská

policie jsou na místě. Pistolníci už nějakou dobu pobíhají po letištních halách a děsí cestující. Doufám, že teď už budou pryč. Náš protivník se před ničím nezastaví, to je jasné,“ pokračoval Hultin. „Je to dobře naprogramovaný stroj na vraždění. Jestli začne mít nějaké podezření, riskujeme krvavou lázeň a drama s rukojmími a obecně *worst case scenario*. Takže musíme reagovat opatrně.“

Zalistroval svými papíry.

„V letadle je sto padesát cestujících a těžko je můžeme zahnat do haly a kontrolovat jednoho po druhém. Určitě bychom tím několik z nich připravili o život. Takže platí: pečlivá kontrola pasů pod naším dohledem, to přirozeně, extrémní pozornost věnovat osaměle cestujícím mužům středního věku, těch tam pár bude, protože jde o typický let *bussines class*.

Letištní kontrola opatřila speciální kamery, kterými budou pasoví kontroloři průběžně fotografovat všechny pasové fotografie. Nebudou tam sami, my budeme v pozadí. Nikdo si vás nesmí všimnout. Na mou žádost už snížili počet kontrolorů na dva, což znamená, že proud cestujících bude omezený a my budeme mít víc času. U pasové kontroly bude Kerstin a Viggo. Přesnost, pozornost a opatrnost je nutná. Reagujte jen v případě silné indicie, jinak udržujte kontakt vysílačkou. Cesta mezi bary a butiky by neměla být příliš riziková, není tam žádný východ. V transitní hale budou policisté pod vedením Arta. Ty, Arto, tedy půjdeš k aktuálnímu vchodu, kde už na tebe čekají. Postarej se především o to, aby všichni byli nenápadní. Jedním z úkolů je dohlédnout, aby nikdo z cestujících nezmizel. Pošli policajty v civilu na toalety i do butiků a všech dostupných místností. Není jich tak moc. Tvoje práce bude v tom, že cestující dovedeš k pasové kontrole. My ostatní se rozptýlíme ve vstupní hale a před ní, protože pokud se něco přihodí, tak si myslím, že právě tam, všechno tomu nasvědčuje. Budeš fungovat jako pastýř.“

„Přistane současně i nějaké další letadlo?“ zeptal se Arto Söderstedt svou zvonivou, málem přehnaně zpěvnou finskou švédštinou a pohlédl dolů na přeplněnou dálnici E4, kterou shora

sledovali. „Pastýř černých ovcí,“ tiše dodal. Zaslechl ho jen Hjelm a překvapeně se na něj podíval.

Hultin znovu zalovil v papírovém moři.

„Ne, současně žádná další přistání.“

„A co ti ozbrojení chlapi?“ zeptal se Nyberg.

„Budou v pohotovosti, ale zúčastní se, jen když je přivoláme.“

„Tapo?“ poznamenal Söderstedt.

Označoval je vždycky zkratkou tapo – Tajná policie. Práce Skupiny A se dotýkala jejich práce, a proto neustále museli předcházet různým nedorozuměním a konfliktům. Všichni si ještě dobře pamatovali minulé vyšetřování, při kterém Tapo sabotovalo jejich úsilí.

„Asi tam budou,“ připustil s povzdechem Hultin. „Ale protože se od nich nikdy nic nedozvíme, budeme se chovat, jako by tam nebyli. Jak víte, z příletové haly vede pouze jeden východ, který se rozvětví ke dvěma kontrolám před hlavním vstupem. Potřebujeme tam mít dva muže, na každé straně jednoho. Zajistí to Gunnar a Jorge. Já a Paul se budeme vyskytovat někde u pásu pro zavazadla, abychom měli přehled o vstupní hale. Takže budeme mít čtyři fáze kontroly: první vstup – Arto s tamními policisty, pasová kontrola – Viggo a Kerstin, vstupní hala – Paul a já, a nakonec východ – Gunnar a Jorge. Je to všem jasné?“

„Plán je jasný,“ ozval se Hjelm. „Otázkou zůstává, jak bude úspěšný při setkání se stovkou namazaných pasažérů.“

Hultin nechal poznámku bez povšimnutí a pokračoval: „Stavíme na tom, že budeme moct rychle přejít od plánu A k plánu B. Pokud dostaneme jméno, pod kterým náš muž z USA letí dřív, než cestující dojdou k pasové kontrole, zaměříme se tam. V tom případě ho musíme zajistit přímo na místě – pokud ovšem svou identitu nezměnil ještě v letadle. Je to jasné? Hlavní zodpovědnost je na Viggovi a Kerstin. To je plán B. Zatím ale jedeme podle plánu A – nemáme ani tušení, kdo to je. Teď je... 7.34, a každým okamžikem...“ – v tom se ozval jeho mobil se směšnou dětskou melodií, kterou rázně vypnul – „se ozve speciální agent Larner.“

Přijal hovor a odvrátil se. E4 se nyní vinula mezi pozemky zahalenými výfukovými plyny, po nichž se sem tam pohyboval statečný traktorista. Byl jasný den pozdního léta, jímž prolínal těžko popsateľný nádech přicházejícího podzimu. Léto končí, pomyslel si odevzdaně Hjelm. Do Švédska přichází podzim, pokračoval jeho vnitřní hlas pateticky.

Za plochou polí se v dálce objevil ohavný komplex budov.

„To je už Arlanda, vidíte?“ poznamenala Kerstin Holmová.

„O tom nepochybuj,“ potvrdil Arto Söderstedt.

„Takže nám zbývá asi pět minut,“ ozval se Gunnar Nyberg.

„*But why?*“ zahulákal najednou Hultin. Pak ještě chvílku poslouchal a hovor ukončil.

„Ne,“ ozval se. „Nedokázali to jméno vypátrat. Zdá se, že vrah odřekl let jménem toho zavražděného Švéda a vzápětí o místo požádal sám, i když ovšem pod falešným jménem. V každém případě ho potřebujeme znát a já nechápu, proč to tak ztraceně dlouho trvá, než zjistí posledně nahlášeného cestujícího. Takže zatím platí plán A.“

Helikoptéra odbočila od dálnice nad arlandské lesy. Přistáli na mezinárodním letišti o dvacet čtyři minut dřív než let SK 904 z New Yorku, a o pět minut později už byl každý na svém místě.

Chavez hlídkoval před hlavním vchodem na letišti. Vmísil se mezi zatím ještě nevelkou skupinu turistů a sedl si na lavici poblíž automatu na Coca-Colu. Odtud měl nerušený výhled na oblast, za kterou byl zodpovědný, zadní část východu od pasové kontroly. Rozhlížel se jako ostráž. Jeho ambice byly jako obvykle vysoko nad maximem.

Asi o půl minuty později se objevil Gunnar Nyberg, který pocítoval následky letu hůř než ostatní. Sedl si ke stolku a obličej, pokrytý studeným potem, obrátil jak k Chavezovi, tak ke druhé polovině východu. S pocitem, že potřebuje doplnit energii, si objednal plechovku energetického nápoje pro sportovce, který znal z doby dřívější kariéry bodygarda. Vypil jedním douškem celý obsah a došel k přesvědčení, že v současné době se nápoje

řadí vyždímaným potem ze sportovních triček. Snad nastolil správný poměr tekutin, ale v každém případě se mu znovu udělalo špatně.

Mezi cestujícími bylo snadné postřehnout kvintet kolegů. Hultin se zastavil u zjevně nervózních zaměstnanců pasové kontroly a prohodil s nimi pár slov. Pak se postavil do stočené řady před směnárnou, odkud měl dobrý přehled. Zbytek skupiny šel až za pasovou kontrolu, kde se od nich odpojil Hjelm. Uvědomil si, že nevěřičně zírá na stojící zavazadlový pás. Málokdy policajt vypadá tak hodně jako policajt, a čím víc se snažil, aby to skryl, tím víc to bylo vidět. Když cítil, že mu v hlavě varovně bliká modré světýlko, začal jejich hru pokládat za ztracenou a ulevilo se mu. Sedl si na lavičku a listoval v nějaké brožuře, ale její obsah mu zůstal utajený.

Vpředu u pasové kontroly se k Norlanderovi a Holmové připojil vedoucí kontrolorů a všichni si sedli na nepohodlné stoličky vzadu ve stínu. Zvenku nebyli vidět, a pokud by si jich někdo všiml, nepokládal by to za nic nenormálního. V klidu tam čekali na zemětřesení.

Zbýval poslední. Arto Söderstedt se protlačil přes kontroly a proplétal se mezi roztroušenými čekajícími pod eskalátory v tranzitní hale. Nemusel ani sledovat směrovky, aby správně určil, kudy cestující půjdou. Rychle shromáždil několik policistů a rozestavil je. Bleskově zjistil, že toalety jsou jediné opravdu oddělené místo, poslal tedy na každý záchod jednoho muže a dohlédl, aby byli i v místnosti pro personál. Zbývaly ještě bezcelní butiky, bary a kavárny. Všiml si jednoho strážníka, kterému se poštěstilo naprosto nesmyslně postavit k barovému pultu, což bylo hodně odvážné, protože tam byl první v dosahu střel.

V tranzitu bylo zatím relativně prázdné. Söderstedt se usadil a čekal. Kolem se sem tam pohybovali pasažéři z dřívějších letů.

Nic se nedělo, a tak si Arto Söderstedt upravoval malé sluchátko, zasunuté v uchu. Měl vždycky pocit, že mu zajede příliš hluboko, až do mozkových závitů. Na tabuli začalo blikat osudo-

vé „přistání SK 904 New York“. Podíval se k panoramatickému oknu po pravici a viděl, že obrovské letadlo roluje po ploše. Stiskl tlačítko u pásku kalhot, odkašlal si a oznámil: „Je tady.“

Zvedl se, upravil si vázanku, přehodil řemen tašky přes rameno a vyčkával se zavřenýma očima. Děti se mu protahovaly kolem nohou a rodiče je víc nebo míň rozčileně okřikovali. Zkušený stevard se je s nacvičeným úsměvem snažil udržet v klidu.

Mlčel a sotva si ho vůbec někdo všiml. Nepřítahoval pozornost a tak to bylo vždycky.

Řada postupovala rychle uličkou letadla, spojovací můstek kovově duněl a pohupoval se.

Sestoupil na pevnou zem. Byl na místě.

Tady se uzavře kruh.

Teď opravdu začne.

Je zajímavé, kolik obličejů dokáže mozek rozlišit, než mu začnou splývat. Söderstedt si pomyslel, že jeho hranice je někde u padesáti. Nakonec se proud cestujících z letadla stal jedinou anonymní šedou masou. Většinou to bezpochyby byli osamělí bílí muži středního věku a všichni skoro stejní. Ta spousta lidí se téměř jednoduše valila halou. Někteří odbočili na toaletu, a rychle se znovu vrátili, jiní nahlédli do některého butiku, další si koupili kávu a něco k tomu a pokazili si chuť u pokladny. Několik mužů se postavilo k barpultu a snažili se konverzovat s překvapeným Adolfssonem, který vypadal jako vosková figurína.

Turistická atrakce, napadlo Söderstedta.

První cestující z New Yorku už došli ke schodišti, které vedlo k pasovým kontrolám.

„Už jdou,“ ozval se a připadal si jako jediný, kdo se vyhnul nebezpečí.

Ve sluchátku Kerstin Holmové to slovo zaznělo jako výzva k boji. Právě si v duchu sestavovala výpověď, ke které daly důvod hlasitě unikající větry kontrolora. U něčeho takového být nemusí. Ale v tom do polomatné skleněné tabule začaly nahlížet

americké jeptišky a plyny se rozptýlily. Kontrolor elegantně každý pas přiložil k maličké kameře spojené s počítačem a ofotografoval ho, aniž si toho kdo všiml. Fotografie a jméno se okamžitě uložily. Když nic jiného, tak budou mít aspoň vrahovu fotografii. Obličej za obličejem procházel kolem a Kerstin v každém úsměvu i v každém zívnutí se snažila poznat bezcitného vraha. Moc se jí to nedařilo.

Koutkem oka zahlédla muže, který jen s nechutí vytáhl doklady a *málem* se začala dovolávat Hultinovy pozornosti, ale jinak se stále nic nedělo.

Místo, kde hlídkoval Viggo Norlander, bylo docela jiné. Na rozdíl od ostatních ze Skupiny A prožil minulý rok krásně. Potom co se během honby na Vraha mocných propadl skoro až na dno a málem ho ukřižovala estonská mafie, dostal jeho staromládenecký život nové dimenze. Začal znovu trénovat, podstoupil operaci hlavy a znovu se obrátil k půvabné části lidstva. Postižené ruce se staly jeho předností. A protože na rozdíl od Kerstin zakotvil u mladé pasové kontrolorky, začal se jí neodolatelně dvořit. Dala mu jasně najevo, že jí jeho nabídky nejsou proti mysli.

Když se blížili cestující, na vteřinu na ni zapomněl. Zvedl se mu adrenalin a viděl sériového vraha v každém příchozím. Když Hultinovi nahlásil třetího podezřelého, osmnáctiletého mladíka černého jako uhel, dostal důraznou důtku a napomenutí, aby posuzoval pozorněji. Seděl několik minut ublíženě, když spatřil dobře oblečeného pětáctýřicátníka, který s nonšalantním úsměvem předal kontrolorce svůj pas. Ta ho ofotografovala spolu se jménem Robert E. Norton. V tom muž koutkem oka zahlédl Norlandera, úsměv mu okamžitě zvadl, začal rychle mrkat a rozhlížet se kolem sebe. Vzal pas a nasadil rychlost.

„Mám ho,“ zařval do mikrofonu. „Mizí,“ pokračoval trošku protimluvou, rozrazil dveře a halou se hnal za ním. Norton běžel, jako by měl vrtuli, a taška mu tvrdě narážela do těla. Norlander letěl ještě rychleji. Odstrčil dámy, které mu stály v cestě, šlápl na

nohy několika dětem a rozbil pár lahví dopravených z bezcelního prostoru. Norton se zastavil a v divokém zoufalství se rozhlížel kolem sebe. Hjelm se zvedl z lavičky, odhodil nepřečtené brožury a vyrazil proti němu. Pohled na běžící policisty s nejasným posláním byl pro Američana nesnesitelný. Začal točit kabelou nad hlavou, skočil stranou a vyrazil po stojícím pásu na zavazadla. Tygrím skokem doskočil na dopravník a Norlander ho okamžitě následoval. Hjelm neskákal, ale opatrně se svezl po okraji. Uvnitř skladu zavazadel viděl, že Norlander Nortona pronásleduje mezi vysokými hromadami kufrů a tašek. Norton je začal házet na Norlandera, který hluboce zavrčel, vrhl se na něj a dostal kufrem přes nos, až se otočil. Norton se uvolnil a rozběhl se zpátky. Zatím co se Norlander stavěl na nohy, muž se blížil k Hjelmovi, který opatrně vyčkával. Vběhl mu přímo do náruče, začal znovu točit taškou a podařilo se mu trefit Hjelma. Odhodil ho dozadu, ale vypadalo to, jako by se Hjelm obrátil přímo ve vzduchu a dopadl na něj. Norlander na něj skočil a zkroutil mu dozadu ruce. Klekl na něj kolena. Hjelm si držel krvácející ústa a druhou rukou vysypal Nortonovu tašku. Vykulil se balíček hašiše. Současně oba policisti slyšeli ve sluchátkách Hultinův hlas: „Dostali jsme od FBI jméno. Okamžitě přejděte z plánu A na plán B. Náš muž cestuje pod jménem Edwin Reynolds. Opakuji: Edwin Reynolds. Ten, co ho honíte po vstupní hale, není Reynolds a zřejmě s případem nemá nic společného. Okamžitě ho pusťte a vraťte se na pozice. Letištní policie se o něj postará.“

Bočními dveřmi se vrátili k Norlanderově kontrolorce, Hjelm převzal iniciativu a zahřměl na ni: „Rychle! Už tu prošel Edwin Reynolds?“

Norlander znovu klesl na sedátko, Hjelm si sedl na zem. Zavřeli dveře, funěli a lízali si rány. Třeba je ještě naděje. Zatím prošla sotva polovina cestujících.

Tak uvažovali oba hrdinové a pod rouškou testosteronu zapomněli, že ve skupině fungují i estrogeny.

Ve sluchátkách se ozval hlas Kerstin Holmové.

„Před jedenácti minutami mezi prvními prošel Edwin Andrew Reynolds.“

Na několik nekonečných vteřin zavládlo ticho. Potom se ozval Hultin.

„Dobře. Ukončete pasové kontroly. Nepusťte nikoho ven. Identifikujte každého, kdo je na letišti. Přirozeně diskrétně. Oficiálně hledáme pašeráky drog. Nasadíme všechny zálohy. Rychle! Požádám, aby se v blízkosti letiště uzavřely silnice. Kerstin, máš jeho fotku? Jak vypadá?“

„Fotka je bohužel hodně špatná. Nejspíš to je blondák.“

„Nevšimla sis ty nebo kontrolor něčeho zvláštního?“

„Ne, bohužel. Ale za těch jedenáct minut se už asi dostal hodně daleko.“

„Dobře. Tak se do toho dáme.“

Norlander si oddechl. To, že šlápl vedle, zjevně nebylo rozhodující. Hjelm se zvedal s přesvědčením, že Norlanderův pocit ulehčení je skoro zločin.

Před budkou pasové kontroly se sešli s Kerstin. Její pátravý pohled se spojil s jejich.

Byli všude. Bílí muži středního věku. Museli čekat. Pistolníci se vyvalili ze všech letištních skrýší jako červi z mrtvého těla a obsadili letiště.

Hjelm proběhl celnicí. Koutkem oka zahlédl, že Gunnar Nyberg drží několik pasů skupiny bělochů. Sportovní bundu měl zapnutou až ke krku.

Vyběhl na ulici a pozoroval přeplněný chodník. Letištní autobus mizel za rohem. Taxíky se jen rojily. Všechno zkontrolovat bylo nemožné.

Běžel dál po chodníku. Desítka možných sériových vrahů ho pozorovala a bez protestu se nechala legitimovat. Zatímco prohlížel pasy, jeho obava se vtělila do slov, která nešlo vyslovit.

Najednou vedle něj stál Hultin a oba si četli v očích stejnou myšlenku. Je venku.

Hultin na Hjelma hleděl o vteřinu déle. Protiváhou neoficiálního příkřívnutí byl Hultinův drsný tón: „Tak pokračujem. Nestůj tu a hejbní sebou!“

Hultin zmizel a Hjelm se ještě okamžik nehýbal. Sáhl si na rty a překvapilo ho, že na nich má krev. Obrátil obličej k temným mrakům a nechal na něj padat studený déšť.

Do Švédska přišel podzim.

5.

Než se znovu sešli v „Bojové centrále“, jejíž uvozovky už ztratily ironický smysl, když minule pátrali po Vrahu mocných, stačilo se ráno změnit v odpoledne. V trochu zatuchlém vzduchu se vznášely utajené naděje, že i tentokrát případ zvládnou. Převažoval však pocit znepokojení. Nikdo nepochyboval že situace je vážná.

Jan-Olof Hultin se vrátil z toalety s pohledem upřeným na papír, který vypadal, jako by ho právě použil.

Pohodlně se usadil do prosezeného křesla a nechal myšlenkám volný průběh.

„Na Arlandě to byl debakl. Konkrétně přinesl tři stížnosti na policisty, z toho dvě na Vigga.“

V obličejí Norlandera se nepochopitelně spojil stud s hrdotí.

„Ta první stížnost je od pasové kontrolorky,“ pokračoval Hultin, aniž by na něho pohlédl. „Zdálo se jí, že ji moc balíš, ale řekla, že bude spokojená, když tě jen napomenu. Kdybychom neměli dost jiné práce, tak bych to jen tak nenechal. Hlupáku! To druhé oznámení se týká malého děvčete, které jsi porazil na zem, když jsi letěl za tím pašerákem drog Robertem E. Nortnem. S nežným pohlavím musíš zacházet v rukavičkách, hlupáku!“

Třetímu oznámení tak přesně nerozumím. Jeden strážník si podal stížnost, že byl u baru v transitní hale ‚neřízený‘, přesně tak to řekl.“

Arto Söderstedt se hlasitě rozesmál. Po chvílce se ozval:

„Promiňte. Jmenuje se Adolfsson.“

Protože toto vysvětlení Hultin nepochopil, neutrálně pokračoval.

„Teď k tomu důležitému. Edwin Andrew Reynolds neexistuje. Pas byl přirozeně falešný. A přes veškerou námahu našich techniků je jeho pasová fotka velice nezřetelná. Podařilo se jim získat jen špatnou tmavou kopii. Některé kontury by se daly rozlišit, snad to byl blondák, ale jinak vypadá naprosto anonymně.“

Nevíme ani, jestli vůbec použil vlastní fotografii. Akceptují se až deset let staré fotky a není žádný problém zaměnit vlastní snímek za někoho podobného. V každém případě celá ta námaha kolem pasů byla nanic. Všechny fotky vypadají stejně. Vymlouvají se, že ta technika je nová a že ji neměli čas vyzkoušet v praxi. A podobně. Přirozeně že jsme informovali hotely, dráhy, letiště, přístavy a tak dále. Ale pochybuju, že nějaká informace dorazí. Musíme hledat sami. Naší výhodou je, že média jsou zatím mimo, i když televize na letišti byla. Uvidíme večer. Náš vysoce ctěný šéf Mörner se už dal slyšet, že jsme jim poskytli dobrý materiál pro reportáž. Nějaké otázky?“

„Jak dopadly zátarasy na silnicích?“ zeptal se Gunnar Nyberg.

„Jediným výsledkem byl několikahodinový chaos na dálnici E4. Doprava ve všech směrech z letiště je příliš hustá. Kromě toho to trvalo setsakra dlouho, než silnice uzavřeli. Uvázl by tam jen naprostý amatér. Pokusíme se samozřejmě identifikovat všechny řidiče autobusů a taxíků, kteří tou dobou byli v okolí letiště. Obávám se ale, že toho moc nezjistíme. Ještě něco?“

„Vlastně nemám otázku, ale malou informaci,“ ozvala se Kerstin Holmová. „Podle počítačového registru prošel náš muž mou pasovou kontrolou jako číslo osmnáct. Snažila jsem se upamatovat a mluvila jsem i s kontrolorem, ale ani jeden z nás si na muže nevzpomíná. Třeba se mi něco vynoří později.“

Hultin přikývl a důrazně pokračoval: „Pro jistotu jsem zařídil, aby všechna úmrtí, která jsou nahlášena policii, se od teď sdělovala rovnou nám, stejně jako podezření ze všech trestných

činů, kde figuruje Američan. Při každém náznaku se musíme zamyslet, jestli právě tohle nemůže mít souvislost s naším masovým vrahem. Je to teď náš případ, náš jediný případ, a pracuje na něm celá skupina. Maximálně utajená záležitost, a nikdo ve vašem okolí nesmí ani z dálky přičuchnout ke slově – americký – bestiální – masový vrah – ve Švédsku. Pořád musíte uvažovat: Nemá s tímto zpožděním autobusu něco společného náš vrah? Nezavinil nějak tuhle nehodu cyklisty nebo nemá kvůli němu tamten člověk křeče?“

Všichni mu rozuměli. Bylo to řečeno jasně a zevrubně.

Hultin pokračoval: „Měl jsem intenzivní kontakt s příslušnými americkými institucemi. Speciální agent Ray Lerner z FBI nás vybavil detailními zprávami o průběhu vraždy ze včerejšího večera a poskytl i jakýsi profil vraha. Během příštích dní budou přicházet další zprávy. Shrnu, co víme: Švédský literární kritik Lars-Erik Hassel byl bestiálně umučen chvíli před půlnocí našeho času v úklidové komoře na newarském letišti. Našli ho až za několik hodin. Neměl u sebe letenku, ale podle záznamu v diáři měl odletět tímhle letadlem na Arlandu. Je pravděpodobné, že si jeho letenku vzal vrah, ale protože se člověk nemůže nechat odbavit, aniž by jméno v pase a na letence souhlasilo, musel let odhlásit. Proč by jinak letenku kradl? Peněženku a diář mu nevzal. Mluvili s úřednicí, která si pamatovala, že cestu někdo hodně pozdě odřekl a během krátké doby si ji pak někdo telefonicky zamluvil. To se stalo v noci newyorského času, a aby zjistili jméno toho posledního pasažéra, museli na letiště přivést počítačového odborníka, který uměl zjistit přesnou dobu objednávky letenky. Vyrvali ho z náruče jeho nejdražší a údaje nám mohli poslat. Bohužel, o jedenáct minut pozdě.“

Hultin si udělal přestávku na vydechnutí a nechal informace vstřebat zavařené mozky Skupiny A.

„Staví nás to před problém. Pravděpodobný scénář je, že vrah zavraždil Hassela, jeho jménem telefonicky odhlásil let, a za chvíli zavolal znovu a místo zamluvil na falešný pas. Co z toho vyplývá?“

Protože bylo všem jasné, že otázka je pouze rétorická, nikdo se na ni nenamáhal odpovídat. A Hultin to ještě vylepšil: „Základní otázkou je, proč právě Švédsko? Co jsme udělali, že to postihlo právě nás. Předpokládejme tedy: Pověstný masový vrah je na letišti. Potřebuje se dostat ze země – proto ten ukradený pas. Třeba má pocit, že mu za krk dýchá FBI. S nebezpečím roste chuť zabíjet. Na vhodném místě vyčká, až se přiblíží oběť, která mu vyhovuje. Vykona čin, najde letenku a pomyslí si, že Stockholm vyhovuje. Kromě toho má letadlo brzy startovat. Když si ale chce rezervovat místo, zjistí, že je obsazeno. Přitom dobře ví, že jedno místo je volné. Přečte si na letence těžko vyslovitelné jméno – Lars-Erik Hassel a číslo rezervace a zavolá, aby let zrušil. Tím vznikne jedno volné místo. Má tohle chybu?“

„Je jich tam pět,“ ozval se Hjelm, ale nikdo se nezasmál.

„Možná bychom jich opravdu pět našli,“ ozval se Chavez s neúmyslným popíchnutím Hultina, který ale nehnul brvou. „To nejdůležitější ve tvém scénáři je *náhoda*. Jestli to je opravdu tak, že se rozhodne cestovat do Švédska až *po vraždě*, vyvstává otázka, proč by si tak komplikoval odlet. Z letiště odlétá jedno letadlo za druhým. Proč neletěl třeba do Düsseldorfu o pět minut později nebo za další tři minuty do Cagliari?“

„Cagliari?“ zeptal se Nyberg.

„To je na Sardinii,“ ozval se Hjelm.

„To byl jen příklad,“ poznamenal netrpělivě Chavez. „Myslím, že si Švédsko ne zvolil jen tak náhodou. Což je hodně nepřijemné.“

„Taky musíme uvážit,“ přidala se Kerstin Holmová, „jestli by skutečně riskoval jít nejdřív k pultu a nechat se odmítnout, pak zavolat jménem Hassela a za několik minut se vrátit zpátky a znovu se zeptat na místo, které je teď už volné. Člověk, kterého dvacet let honí FBI, by sotva na sebe upozorňoval a chtěl se dostat do souvislosti s tělem oběti, které se každou chvíli najde.“

Hultin vypadal zaraženě, že se proti jeho scénáři vyskytly takhle závažné námitky, ale kontroloval se.

„Na druhé straně je ale v tom, co udělal, skutečně riziko. Kdyby našli toho počítačového experta o jedenáct minut dřív, tak jsme ho měli. To rozhodně neměl dobře pojištěné.“

„Já si jsem jistý, že cílem jeho letu bylo Švédsko už ve chvíli, kdy se vydal na letiště,“ tvrdil Chavez. „Teprve na letišti zjistí, že je letadlo obsazený. Tak svůj plán upřesní. Proč nespojit užitek s potěšením? Nějak si najde osamělého cestujícího na Arlandu, požitkářsky ho zavraždí a obsadí jeho místo, přestože to je s nějakým rizikem spojený. Tím napětím si vraždu ještě opepří.“

„A co tím chceš říct?“ zeptal se pedagogicky Hultin.

„Že potřeba letět do Švédska byla tak výrazná, až ho přiměla riskovat, což by třeba jinak nedělal. V tom případě tu má velmi jasný cíl.“

„Mrazivý plán v kombinaci s impulzivností a žádostí. Něco, do čeho se chce zahryznout...“

„V jeho profilu není žádný spojení se Švédskem?“ zamyslel se Arto Söderstedt s příkladnou precizností.

„Podle FBI ne,“ zalistoval Hultin v papírech. „Opustit Spojené státy se s jeho osobností moc nerýmuje. Je to tak: všechno začalo asi před dvaceti lety, když se začaly objevovat oběti zavražděné stejným, příšerným způsobem. Případy se šířily po celém Středozápadu. Chytily se toho média a neznámý pachatel dostal jméno Kentucký vrah. V dnešním znepokojujícím kultu sériových vražd se stal legendou a příkladem hodným následování. Zdá se, že inspiroval další zločince. Během čtyř let zavraždil osmnáct lidí, a pak to náhle skončilo. Asi před rokem začala další série vražd se stejným způsobem provedení, tentokrát v severovýchodní části Spojených států. Hassel byl jeho šestou obětí z téhle nové série, celkově tedy čtyřiadvacátou. Totiž z těch, o kterých víme, to bych měl ještě dodat.“

„Takže měl přestávku... asi patnáct let,“ uvažovala Kerstin nahlas. „Jde tedy skutečně o stejnou osobu, a ne jen... jak se tomu říká...?“

„Imitátora,“ doplnil ji Hjelm.

Hultin zavrtěl hlavou. „Ne, FBI to vylučuje. Ve způsobu provedení jsou určité detaily, které nikdy nebyly zveřejněny. Ví o nich jen několik lidí. Buďto své oběti během těch patnácti let dobře ukryval, nebo šel na odpočinek, skončil s tím, dokud se v něm znovu neprobudila touha po krvi. V každém případě tohle je scénář FBI. Proto jsme taky pátrali po bělochu středního věku, protože s tím sotva začal dřív než v pětadvaceti, a teď tedy mu musí být kolem pětáctyřiceti.“

„A že je to běloch, to je taky něčím doloženo?“ zeptal se křídově bílý Söderstedt.

„Skoro všichni sérioví vrazi jsou běloši,“ přidala se Kerstin Holmová. „To je prostě fakt. Možná že je to nějaká kompenzace, že běloši po staletí vládli světu, a teď jim to chybí.“

„Něco jako fašizmus,“ napadlo Hjelma.

Několik dlouhých vteřin se nad tím zamysleli. Dokonce i Hultin.

„Kdo byly ty oběti?“ napadlo Chaveze.

Hultin znovu začal listovat v papírech a Hjelma napadlo, jak je to teď skvělé s internetem, i když si ještě úplně nezvykl. To byla doména Jorgeho a Kerstin a ti také vždycky vypadali nejméně netrpělivě, když to trochu trvalo, než se informace ukázala.

„Podíváme se,“ ozval se po dlouhé chvíli Hultin.

Chavez se neovládl a lehce zastéнал, což mu vyneslo pohled, který klidně mu mohl pokaňkat pracovní hodnocení.

„Ty oběti jsou úplně různé,“ řekl nakonec šéf. „Čtyřicet obětí různého původu. Pět zahraničních občanů, když připočítám i Hassela. Většina byli běloši středního věku. Mnoho z nich se nikdy nepodařilo identifikovat. A i když počet zmizelých lidí v USA je tlustý jako bible, vypadá to, že deset ze dvaceti čtyř je moc.“

„A v tom se teď něco změnilo?“ napadlo Söderstedta.

Hultin se zamračil. Horečně zalistoval a našel to.

„Všech šest obětí druhého kola bylo identifikováno. Což tedy znamená, že deset z těch prvních obětí zůstalo nepoznaných. Většina. Možná by se z toho dalo něco vyvodit, ale právě teď mě nic nenapadá.“

„Není to tak, že způsob vražd identifikaci ztížil?“ napadlo Hjelma.

Všichni zpozorněli a ignorovali cynický podtext.

„Ne,“ ozval se Hultin. „Ta odpornost nebyla v tom, že by obětem vyrazil zuby nebo odřízl prsty.“

„A v čem tedy?“ zeptal se Nyberg.

„Počkej chvíli,“ ozval se Chavez a pohlédl do svého přeplněného zápisníku. „Ještě jsme s tím neskončili. Kdo tedy *byly* ty identifikované oběti? Zaměřil se třeba na nějakou společenskou třídu?“

Hultin se znovu zahleděl do papírové džungle a ozval se: „Hodně těch vašich nápadů nám zodpoví rozsáhlá zpráva FBI, kterou nám speciální agent Larner pošle během odpoledne. Ale dobře, můžeme to trochu urychlit...“

Našel, co hledal.

„Osm identifikovaných v prvním kole mělo vysokoškolské vzdělání. Asi měl slabost pro akademiky. Šestka ve druhém kole je promíchanější. Třeba se z něj stal demokrat.“

„Jak je to s pohlavím?“ skočila mu do řeči Kerstin.

V mužském posluchačstvu nastala chvíle napjatého ticha. Pak se Hultin ozval:

„V prvním kole byla jedna žena z osmnácti, ve druhém dvě z šesti.“

„Nějaký rozdíl v tom je,“ mínila Kerstin.

„Jak jsem řekl,“ ozval se Hultin. „Třeba se z něj stal demokrat, i co se týká pohlaví. Počkáme, co se o tom dozvíme od Larnera. On to vyšetřoval od samého začátku. Podle způsobu provedení mohli koncem sedmdesátých let vyznačit okruh ne *podezřelých*, ale v každém případě *možných* pachatelů. Objevily se tam určité podobnosti s metodami mučení v době vietnamské války.“

Speciální a naprosto neoficiální americké složky ve Vietnamu je používaly, aby jejich zajatci promluvíli, ale nebyli slyšet. Byl to způsob mučení přizpůsobený pro poměry v džungli. Oficiální kruhy to popíraly a odbývaly jako další vietnamský mýtus. Proto bylo pro Larnera tak těžké zjistit nějaká jména. Naznačil,

že párkrát někomu šlápl na kuří oko, a ztížil si tak další pátrání. Pomalu a cílevědomě se dostal ke skupině, která tam pracovala pod tajným kódem *Commando Cool*, a rozluštil identitu jejích členů. Především mu vykryštovala jedna osoba, která skoro mohla být podezřelá, velitel skupiny, nějaký Wayne Jennings právě z Kentucky. Neměl pro to žádný důkaz, ale byl za ním, kam se jen hnul. A potom se stalo to, co se stát nemělo. Jennings se otrávil sledování a pokusil se FBI ujet. Došlo k čelní srážce a Larner na vlastní oči viděl, že Jennings uhořel.“

„A vraždy potom pokračovaly?“ zajímalo Chaveze.

„Bohužel. V těsném sledu došlo k dalším dvěma vraždám, než to pak skončilo. Larner musel čelit obvinění, že pronásledoval nevinného a dohnal ho k smrti. Byl z toho proces a on se sice obhájil, ale ve služební hierarchii šel ke dnu.“

Nezlepšilo se to, ani když po patnácti letech v nemilosti pochopil, že vrah se znovu objevil. Něco přes rok je Ray Larner zase tam, kde začínal – u hrůzného Kentuckého vraha. Rozhodně mu nezávidím.“

„Ale to bys měl,“ ozval se Söderstedt. „Není to už jeho odpovědnost, ale tvoje. On je z toho venku, ale ty ne.“ Na chvíli se odmlčel a pak výsměšně pokračoval: „Ty to přebíráš po neúspěšném intenzivním dvacetiletém pátrání FBI s těmi chabými možnostmi, které proti nim máme my.“

Hultin se na něho neutrálně zahleděl.

„A co na tom *Commandu Cool* bylo tak speciálního, co měli za modus operandi?“ ozval se znovu Gunnar Nyberg. „Jak teda zemřel ten literární kritik?“

Hultin se k němu obrátil s neproniknutelným výrazem.

„Pointou je, že jde o dva způsoby,“ řekl. „Sériový vrah používá metodu *Commanda Cool*, kterou si přizpůsobil. Základem je speciální nářadí, mikromechanické kleště, které rozevřené nahánějí hrůzu jako koňská injekční stříkačka. Zapíchnou se ze strany do krku a pomocí ocelových lanek se zachytí v hrtaanu a omotají kolem hlasivek tak, že přes rty oběti nevyjde ani hlásek. On nebo ona jsou totálně umlčeni. Dokonce i v husté

džungli v obklíčení nepřátelských vojáků si může vrah dopřát mučení dle libosti. Může využít běžné metody, jako třeba lámání prstů nebo rozdrásání pohlaví, kdy malé tiché pohyby působí nejstrašnější bolest. A když se trochu povolí sevření kleští, ozve se něco jako zašeptání a oběť může odhalit tajemství, docela potichu. Pak *Commando Cool* vyvinulo ještě jeden nástroj, který působí na centrální nervovou soustavu a vyvolá strašné bolesti hlavy a celého těla. Oba otvory v krku s příslušným zraněním oběti se našly u všech čtyřiaadvaceti obětí kentuckého vraha včetně známek mučení na jiných částech těla. Larner se nevyjádřil přesně, v čem je rozdíl mezi jednáním komanda a našeho vraha, ale zřejmě to má něco společného se speciální úpravou toho náradí. Zdá se, že technický vývoj šel dopředu.“

Hultin se s pohledem na stůl odmlčel.

„Byl bych rád, kdybyste mi teď věnovali opravdu maximální pozornost,“ řekl vážně. „Lars-Erik Hassel patrně zemřel tou nejstrašnější smrtí, jakou si ani neumíme představit, a byl bych rád, kdybyste si uvědomili, před čím stojíme. Nepodobá se to ničemu, co jsme zatím poznali. Není tu ani stín podoby s naším milým Vrahem mocných. Absolutní lhostejnost k životu druhých a vrcholný požitek z jejich utrpení. Tuhle lidskou zrůdu vyprodukoval americký systém a oni nejsou rádi, že ji exportovali. Teď je ale u nás. A my teď chvíli můžeme jen čekat, kdy se ozve. Může to trvat dlouho, ale také se to může stát třeba zítra. V každém případě se to ale stane a my musíme být připraveni.“

Jakmile dostanu materiál od Raye Larnera, dostanete kopie. Jsou pro nás výchozím bodem a pořádně je prostudujte.“

Jorgeho Chaveze napadlo: „Jak je vlastně Edwin Reynolds podle pasu starý?“

Hultin se znovu zahleděl do své hromady a našel kopii pasu.

„Dvaatřicet let.“

Chavez přikývl. „Pas je falešný, ale proč si tam napsal o patnáct let míň, než kolik mu je?“

Chavez a Hjelm na sebe pohlédli a Hjelm pokrčil rameny.

„Třeba ho tak už koupil, nebo ukradl.“

„Nejspíš.“

Ale ani jeden z nich se nemohl zbavit pocitu, že tu něco nesedí. Jenomže s tím nešlo nic dělat.

Ještě tu byla mikroskopická možnost, že všechno byla jen čistá náhoda. Že Kentucký vrah nepotřeboval odletět ze země, nýbrž si jen na letišti hledal novou oběť a ten chudák Lars-Erik Hassel sám odhlásil svůj let a letenku někde pohodil. A pak se jen několik minut před letem objevil muž s falešným pasem, který s tím naprosto nesouvisí. Kombinace to však byla prakticky vyloučená a nebylo pochyb, že je Kentucký vrah ve Švédsku. Otázkou jen bylo *p r o č*.

Dostali obsáhlejší zprávu agenta FBI Raye Larnera. Letadlo startovalo z letiště Newark v 18.20 místního času. V 18.03 zavolal muž, který se představil jako Lars-Erik Hassel a odhlásil let, ale jeho letenku už v 18.08 získal Edwin Reynolds. Takže pět minut čekal, aby to nebylo příliš nápadné. Kolem půlnoci jeden uklízeč objevil v úklidové komoře zmasakrované tělo. Bylo to sotva dvě hodiny před přistáním na Arlandě. Jeden z policistů, kteří sloužili na letišti a byli k nálezu přivoláni, komisař Hayden, si jen o několik minut později všiml dvou dírek na krku oběti a kontaktoval ústředí FBI na Manhattanu. Ti se okamžitě spojili se svým specialistou na Kentuckého vraha, Rayem Larnerem, který domněnku potvrdil. Po prošetření Hasselových věcí Haydenovi rychle došlo, že vrah patrně obsadil sedadlo oběti v letadle do Stockholmu a za chvíli mu personál potvrdil, že letenka byla velmi pozdě odhlášena, ale že se přihlásil další zájemce o let. Úřednice měla jen seznam cestujících podle jmen, ne údaj, kdy která letenka byla zakoupená. FBI horečně hledalo odborníka, který tuto informaci z počítače získá, a Hayden zatím kontaktoval státní kriminálku ve Stockholmu a posléze mluvil s komisařem Janem-Olovem Hultinem. Ve Švédsku bylo právě 07.09. Hayden mu okamžitě nafaxoval všechny materiál, který v té chvíli mohl získat, a to byla ta hromada papírů, jíž se Hultin cestou v helikoptéře probíral.

Nic v rozsáhlé zprávě agenta Larnera, která právě dorazila, se nelišilo od toho, co už věděli, a ani tady se žádná vazba na Švédsko nenašla.

Takže mohli dělat jen jedno – čekat na příští oběť. To bylo k nevydržení.

Proto se každý z nich začal aspoň psychicky připravovat na to, co přijde. Zbytek odpoledne věnovali úkolům, které jim nejen přinášely pocit, že *něco* dělají, ale byly i užitečné.

Hultin dál pročítal materiál z FBI a třídil ho. Holmová se vrátila na Arlandu a znovu zjišťovala, jestli si někdo ze zaměstnanců ještě dodatečně na něco nevzpomene. Na cokoliv. Na letišti teď byl i personál z letadla SK 904, a proto si vzala za úkol všechny rozhovory, výslechy a interview. Nyberg se věnoval tomu, co obvykle dělal. Vydal se do Stockholmu a snažil se sondovat terén v podsvětí. Söderstedt se zavřel ve své kanceláři a volal na všechna možná místa, kde by se mohl ubytovat Reynolds, který se tak ve skutečnosti nejmenoval. Chavez se hrabal v internetu a co tam chtěl najít, to bylo pro jeho nezasvěcené okolí naprostou hádankou. Norlander se podle Hultinova rozkazu za trest pustil do čištění policejních toalet elektrickým kartáčkem na zuby, což šlo chápat jako noblesní technickou vymoženost. Hjelm se vydal za vlastním nápadem.

Stejně nepravděpodobné, jako že Kentucky vrah zůstal ve Spojených státech, se zdálo i to, že by se něco dalo najít v Haselově minulosti. Přesto se ale Hjelm vydal do velkého vydavatelství, kde literární kritik před smrtí pracoval.

Vydal se tam pěšky. Navykl si na to v posledním roce, kdy měli málo práce. Šel dolů směrem k severnímu nábřeží Mälarenu přes Kungsholmské náměstí. Deštivé počasí se zatím z Arlandy někam odsunulo. Stejně ale měl pocit, že jen čeká v zákulisí, aby město zahalilo do podzimního pláště. Slunce ještě svítilo, i když den ze dne bylo bledší. Na druhé straně Riddarské zátoky se protahoval obrovský kocour a spokojeně předl v životodárných paprscích. Hlava tvořená Mariánským kopcem olizovala vodu Mälarenského jezera dlouhým jazykem jižní spojky a tělo

Skinnarského zálivu se blaženě roztahovalo k elegantním zadním nohám Långholmenu, kde ocas západního mostu ukazoval cestu k vydavatelství novin.

Hjelm o Hasselovi věděl jen to, čím se zabýval. Párkrát jeho jméno zahlédl na kulturní straně deníku. V podstatě to ale pro něj byl nepopsaný list.

Šel podél severního nábřeží Mälarenu a dal se směrem k Rålambskému parku, kde si s míčem hráli polonazí chlápci, i když z dvaceti metrů viděl, že mají husí kůži. Jak to radili staří sedláci? Potit se v létě a mrznout v zimě.

Recepční ho s výrazem politování informovala, že výtahy momentálně nejezdí, a on se zapotil i na podzim. V kulturní redakci vládlo pochopitelně vzrušené ovzduší. Požádal o rozmluvu s někým zodpovědným, a zatímco čekal na šéfredaktora, prohlédl si hromadu různých starých kulturních stránek. Probíral se jimi pozorněji než jindy a našel tam několik článků od Hassela. Přes půl hodiny, než ho šéfredaktor zavedl k sobě, si doplňoval vzdělání.

Redaktor si přešel prošedivělou bradku, natáhl ruku a rychle řekl: „Möller. Pardon, že jste musel čekat. Umíte si představit, jak to tu teď vypadá.“

„Hjelm,“ představil se také a zvedl z jedné židle hromadu papírů, aby se mohl posadit.

„Říkáte Hjelm,“ ozval se Möller a klesl za svůj přeplněný psací stůl. „Ach tak.“

Víc toho neřekl, ale Hjelm pochopil, že zub času zatím pověst jejich skupiny z doby vyšetřování Vraha mocných nenahloidal. Jako všichni staří hrdinové se občas musel konfrontovat se svým neuspokojivým hrdinstvím.

„Upřímnou soustrast,“ ozval se krátce.

Möller zavrtěl hlavou.

„Nemůžu to pochopit, to nepopírám,“ řekl. „Co se vlastně stalo? Ta informace, kterou jsme dostali, je přinejmenším nedostatečná. Co máme napsat do nekrologu? Nemůžeme přece použít větu ‚po dlouhé nemoci...‘, to je snad jasné.“

„Byl zavražděný,“ řekl neúprosně Hjelm. „Na letišti.“

Möller znovu zavrtěl hlavou. „Na letišti... já jsem myslel, že New York je bezpečné město. Modelové město... městská policie a to všechno. Přece kvůli tomu tam letěl!“

„Jak to myslíte?“

„Měl napsat o nový kulturní perspektivě mírumilovného New Yorku. Mám pocit, že je to ironie osudu.“

„Stačil už něco napsat?“

„Ne. Zatím vstřebával dojmy. Byl tam týden a další týden po návratu domů měl na napsání článku.“

„Takže cesta byla služební?“

„Ovšem,“ řekl překvapeně Möller.

„Byl Lars-Erik Hassel váš stálý zaměstnanec?“

„Ano. Patřil do naší redakce už skoro dvacet let.“

„Tedy čtyřicátník?“

„To označení nepoužíváme rádi, obecně se zneužívá.“

Hjelm ho chvíli pozoroval a dostal chuť se do něj trochu pustit.

„Takže článek o kulturních perspektivách velkého bezpečného města měl stát přibližně polovinu měsíčního platu, řekněme patnáct tisíc plus daně a odpočty, k tomu cesta a pobyt, přibližně dalších dvacet tisíc. Dohromady asi padesát tisíc korun.“

Möller se zamračil a zavrtěl se.

„Takhle se to počítat nedá. Některé články stojí míň, jiné víc. Kam míříte?“

„Měl v New Yorku nějaké kontakty? Přátele? Nepřátele?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Byl jste s ním vy nebo někdo jiný z redakce v kontaktu během minulého týdne?“

„Jednou jsem s ním mluvil. Byl právě v Metropolitní opeře a byl moc spokojený.“

„Ta návštěva taky patří do článku za padesát tisíc?“

Hjelm si uvědomil, že musí přestat, jestli nechce riskovat, že s ním Möller vyběhne. Pokusil se zmírnit tón.

„Potřebovali bychom mluvit s jeho rodinou. Byl ženatý?“

Möller si hluboce povzdechl a pohlédl na hodinky. Do kanceláře vběhl plešatý mladý muž a mával nějakým papírem.

„Promiňte mi, že ruším,“ ozval se udýchaně. „Máme ale málo času. Nekrolog je už skoro dopsaný, ale jaký tam mám napsat důvod smrti? Nebo to mám vypustit? Něco by tam být mělo.“

Möller unaveně pohlédl na Hjelma. „Co tam napíšeme?“

„Že byl zavražděn,“ odpověděl krátce.

Mladý muž na něho zíral. Nakonec se ozval: „A nic víc?“

„To snad stačí,“ mínil Hjelm.

Muž znovu vyběhl. Skleněnými dveřmi viděl Hjelm, že se vrátil ke svému počítači a rychlými prsty přejíždí po klávesnici.

„Pro ty mladé jsou nekrology obtížné,“ ozval se unaveně Möller. „Když někdo nečekaně zemře, musí se začít od nuly. To vyžaduje dost odvahy.“

„A když někdo zemře očekávaně?“ zeptal se.

„Máme nekrology v zásobě.“

Hjelm nevěřil svému sluchu.

„Chcete říct, že máte nekrology v zásobě i pro žijící? Máte na mysli tohle?“

Möller si znovu hluboce povzdechl. „Je vidět, že se v novinářské práci nevyznáte. Že bychom to přeskočili? Co jste to chtěl vědět?“

„Ptal jsem se na jeho rodinné poměry.“

„Lars-Erik už řadu let žil sám. Byl dvakrát rozvedený a z každého manželství má jednoho syna. Adresu vám najdu.“

Začal listovat ve velkém adresáři, nadržal několik klikyháků a podal papír Hjelmovi.

„Díky. Jaký byl jako novinář?“

Möller se na chvíli zamyslel.

„Byl to tady přední literární kritik. Každý autor mohl uspět nebo padnout tím, co Hassel napsal. Jeho jméno pod textem bylo vždycky jako... rozsudek. Vážený a mnohostranný kritik, který neváhal zničit podřadného autora.“

„On sám taky něco psal?“

„V poslední době už ne. Ale ze sedmdesátých let pár skvostů existuje.“

„Když jsem tu čekal, prohlížel jsem si staré noviny. Připadalo mi, že literaturu moc nemiluje...“

Möller si prohrábl bradku a zahleděl se do okna na světle modré mráčky.

„Dnešní literatura je pod vší kritikou,“ řekl nakonec. „Doslova tak. Mladí autoři ji nechápou jako poslání. V podstatě o literatuře v poslední době moc nepíšeme.“

„Ano. Všiml jsem si, že dáváte přednost společenským reportážím, rozhovorům s rockovými skupinami a článkům o udělování oficiálních cen nebo neshodám mezi kulturními institucemi.“

Möller se naklonil nad stůl a změřil si ho pohledem.

„A co vy vlastně jste? Kritik?“

„Spíš mě to trochu překvapuje.“ Hjelm zalistroval ve svém poznámkovém bloku. „Našel jsem článek, kde jeden kritik píše o tom, že by kritici neměli číst tolik knih a že by si měli radši zaběhat.“

„Život nejsou jen knihy.“

„To je tedy zvláštní. Kdybych já tvrdil, že budu lepším policajtem, když se tolik nebudu věnovat policejní práci, bylo by to špatně. A přitom existuje článek o tom, že dnešní spisovatelé příliš přemýšlejí o životě. Myslím, že právě v tom je jádro pudla.“

„To je vidět, že o našem oboru víte opravdu hodně málo,“ mumlal Möller a zíral do okna.

„Sám píšete, že mladí nemají žádný řád a se považují se za střed světa, a tady mám několik citátů z Hasselových textů:

Otázkou zůstává, co nám literatura dává. Poezie i výtvarné umění už dohrálo nebo Zobrazení současnosti, které jsme všichni očekávali, nenastalo, a v tom je tragika literatury. Mám i další: Poezie je jenom hra. Literatura byla dlouhou dobu nejpřeceňovanější formou umění.“

Möller mlčel a teď se nad psací stůl naklonil Hjelm.

„Není to tak, že jeden ze zdejších nejvlivnějších literárních kritiků neměl rád literaturu?“

Möllerův pohled se neodtrhl od oblohy. Vypadal absolutně vyčerpaně. Protože k tomu nemohl moc dodat a protože se zdálo, že se v nejbližší půlhodině vůbec nehne, rozhodl se Hjelm opustit toto místo lidské katastrofy. Vyšel z redakční místnosti a zavřel dveře za zkamenělým šéfredaktorem. Šel k tomu mladému muži, který splichtil nekrolog a četl si text na obrazovce.

„Už jste hotov?“ zeptal se ho Hjelm.

Muž sebou trhl, jako by došlo k výbuchu.

„Ech, promiňte,“ ozval se, když se vzpamatoval. „Vůbec jsem vás nevnímal. Jo, už je to hotový. Tak, jak to za stávajících okolností jde.“

„Můžu ten text dostat?“

„Bude to v zítřejším vydání.“

„Potřeboval bych ho *teď*, je-li to je možný.“

Mladík se na něj překvapeně podíval.

„Ale jistě,“ řekl a zmáčkl jednu klávesu. Laserová tiskárna začala tisknout. „Vždycky je to radost, když si to aspoň někdo přečte,“ dodal.

Hjelm pročítal text, který byl podepsán jménem Erik Bertilsson.

„Je to, jak se sluší,“ řekl, což přimělo Hjelma, aby na něj pohlédl.

„Chcete tím říct, že spíš jak se sluší než podle pravdy?“

Erik Bertilsson vypadal jako obecně proslavený svědek, který nic neví a nic si nepamatuje.

„Jaký byl Hassel jako redaktor? Četl jsem několik jeho hodně divných textů,“ dorážel Hjelm.

„Přečtete si nekrolog,“ ozval se neochotně. „Všechno jsem tam napsal.“

Hjelm se rozhlédl po redakci. Zdánlivě bez cíle tam pobíhaly různé osoby a zdálo se, že si jich nikdo nevšímá.

„Dobře poslouchajte,“ řekl ostře. „Potřebuju pravdivý obraz oběti vraždy. Každá informace, která by nám mohla pomoci vraha chytit, je důležitá. To, co mi řeknete, bude jen mezi náma. Na veřejnost se nedostane nic.“